

Jak vnímáme sbor? Je to budova, lidé, napojení na Boha? Je to živý organismus zápasící, který má někdy zdravé, někdy nemocné tělo. Je to skupina sjednocena s nějakým cílem. Dříve to byl chrám. Nový zákon říká, že chrám jsme my, lidé.

Sbor by měl být oázou tohoto světa, kam se budou lidé po putování pouští tohoto světa uchýlovat jako ke studnici pravdy. Sbor je nemocnicí – „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtěžkáni...“ Sbor je domov, rodina. V rodině je každý jiný, stejně jako ve sboru. V rodině i ve sboru se vyskytnou problémy. Ale v případě těžkostí drží rodina i sbor pospolu. Dokážeme položit život za bratra. Stejně jako Ježíš – „kdo ke mně přijde, nepošlu ho pryč, i když je chybný“. Je tady pro dobré i hříšné v duchovním slova smyslu.

Žalm 133, 1.

Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně!

Máme šanci na tomto světě vytvořit rodinu, kde budeme totální jednomyslnost? Mnohdy něco myslíme dobře, ale druhý to chápe jinak. Jednomyslnost není uniformita.

Naše představa, že nový člen, který přijde, by měl být v „zákrytu“.

Ef 4,4.

Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni.

Kor 12, 12.

Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem.

Fil 4,5.

Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko.

Měli bychom být vůči ostatním bratrům shovívaví navzájem, trpěliví, otevření působení Ducha Svatého.

Ef 4, 29.-32.

29 Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost.

30 A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.

31 Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost;

32 buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

Neodpustit druhé je jako sníst jed na krysu a doufat, že to zabije krysu.